

ἔγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον,
εἰς ἡλικας δὲ κωλίγους σοφώτερος,

οἱ δὲ ἐν σοφοῖς

φαῦλοι παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν.

δρῶ δ' ἔγωγε τοὺς τοῖς συρφετώδεσιν ὄχλοις ἀρεστῶς καὶ 5
κεχαρισμένως ἐπιτηδεύοντας λέγειν καὶ τὸν βίον ὡς τὰ πολλὰ
ἀσώτους καὶ φιληδόνους ἀποβαίνοντας. καὶ νῆ Δί' εἰκότως.
εἰ γὰρ ἄλλοις ἡδονὰς παρασκευάζοντες ἀμελοῦσι τοῦ καλοῦ,
σχολῆ γ' ἂν τῆς ἰδίας ἡδυπαθείας καὶ τρυφῆς ὑπεράνω τὸ
ὀρθὸν καὶ ὑγιᾶς ποιήσαιντο, [ἢ] τὸ σῶφρον ἀντὶ τοῦ τερπνοῦ C
διώκοντες. πρὸς δὲ τούτοις . . . τί ἂν τοὺς παῖδας . . . . καλὸν 11
γάρ τοι μηδὲν εἰκῆ μήτε λέγειν μήτε πράττειν, καὶ κατὰ τὴν
παροιμίαν 'χαλεπὰ τὰ καλά'. οἱ δ' αὐτοσχέδιοι τῶν λόγων □
πολλῆς εὐχερείας καὶ ῥαδιουργίας εἰσὶ πλήρεις, οὔθ' ὄθεν
ἀρκτέον οὔθ' ὅποι παυστέον ἐστὶν εἰδότων. χωρὶς δὲ τῶν ἄλ- 15
λων πλημμελημάτων οἳ ἂν ἐκ τοῦ παραχρῆμα λέγωσιν, εἰς
ἀμετρίαν δεινὴν ἐκπίπτουσι καὶ πολυλογίαν. σκέψις δ' οὐκ ἐᾷ
τῆς ἰκνουμένης συμμετρίας τὸν λόγον ἐκβαίνειν. ὁ Περικλῆς, □
ὡς ἡμῖν ἀκούειν παραδέδοται, καλούμενος ὑπὸ τοῦ δήμου πολ- D
λάκις οὐχ ὑπήκουσε, λέγων ἀσύντακτος εἶναι. ὡσαύτως δὲ καὶ 20
Δημοσθένης ζηλωτῆς τῆς τούτου πολιτείας γενόμενος καλούν-
των αὐτὸν τῶν Ἀθηναίων σύμβουλον ἀντέβαινε 'οὐ συντέ-
ταγμαί' λέγων. καὶ ταῦτα μὲν ἴσως ἀδέσποτός ἐστι καὶ πε-
πλασμένη παράδοσις· ἐν δὲ τῷ κατὰ Μειδίου τὴν τῆς σκέψεως
ὠφέλειαν ἐναργῶς παρίστησι. φησὶ γοῦν (191) ἔγὼ δ' ἐσκέφθαι 25
μὲν ᾧ <ἄνδρες> Ἀθηναῖοι φημί κοῦκ ἂν ἀρνηθεῖην καὶ μεμε-